

Sygn. akt II Ka 876/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2023 r.

sprawy **K. O.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 21 października 2022 r. sygn. akt II K 96/22

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 876/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 21 października 2022 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 96/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji dot. P. S.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu, że wymierzenie kary grzywny wobec oskarżonego na podstawie art. 37 a § 1 k.k. nie spełniłoby celów kary w zakresie prewencji ogólnej ani szczególnej i byłoby karą niewspółmiernie łagodną, w sytuacji gdy postawa oskarżonego wyrażona zarówno wobec funkcjonariuszy Policji bezpośrednio po zatrzymaniu, jak i w toku postępowania, podjęte przez oskarżonego</p> <p>działania ku przemianie swojego życia (terapia psychologiczna, spotkania AA, rozmowy duchowe z księdzem), jego dobra opinia w lokalnym środowisku oraz w pracy, a także okoliczności popełnienia czynu (w szczególności powód - cierpienie spowodowane rozstaniem z ukochaną osobą, trauma po rozstaniu i załamanie psychiczne, co było motywem wynikającym z trudnych przeżyć i kryzysu emocjonalnego) wskazują, że cele kary zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej byłyby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

osiągnięte przy orzeczeniu kary grzywny, co doprowadziło do niesłusznego niezastosowania art. 37a § k.k. i skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności, a nie karę grzywny;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na braku uznania, że w niniejszej sprawie zachodzi wyjątkowy przypadek uzasadniający zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie art. 69 § 1 i 4 k.k. podczas gdy z materiału dowodowego ocenionego przez sąd jako wiarygodny wynika, że oskarżony w chwili czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności, wymierzona mu kara została orzeczona w wymiarze 4 miesięcy, a jednocześnie sąd uznał, że cele kary zostaną spełnione poprzez orzeczenie kary w granicach ustawowego minimum, a zatem należało uznać, że zasadne jest warunkowe zawieszenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności, co doprowadziło do niezasadnego niezastosowania art. 69 § 1 i 4 k.k. i skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na braku uznania, że w niniejszej sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami pozwalający na orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres krótszy niż dożywotnio, o którym mowa w art. 42 § 3 in fine k.k., w sytuacji, gdy z materiału dowodowego ocenionego przez sąd jako wiarygodny

wynika, że postawa oskarżonego zarówno wyrażona zarówno wobec funkcjonariuszy Policji bezpośrednio po zatrzymaniu, jak i w toku postępowania, podjęte przez oskarżonego działania ku przemianie swojego życia (terapia psychologiczna, spotkania AA, rozmowy duchowe z księdzem), jego dobra opinia w lokalnym środowisku oraz w pracy, a także okoliczności popełnienia czynu (w szczególności powód - kryzys emocjonalny związany z porzuceniem przez ukochaną osobę, a za tym motyw wynikający z trudnych i traumatycznych przeżyć wewnętrznych wskazują, że należało uznać, iż istnieje możliwość zastosowania art. 42 § 3 in fine k.p.k. i odstąpienia od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów i wymierzenie tego zakazu w wymiarze kilku lat;

4.rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego wyrażająca się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, w łącznym wymiarze czterech miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji gdy, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz przede wszystkim jej wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego, orzeczenie wobec K. O. kary grzywny lub ewentualnie kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa;

5. rażącą niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów polegającą na wymierzeniu tego środka

	<p>dożywotnio, w sytuacji gdy z materiału dowodowego uznanego za wiarygodny wynikało, że postawa oskarżonego wyrażona zarówno wobec funkcjonariuszy Policji bezpośrednio po zatrzymaniu, jak i w toku postępowania, podjęte przez oskarżonego działania ku przemianie swojego życia (terapia psychologiczna, spotkania AA, rozmowy duchowe z księdzem), jego dobra opinia w lokalnym środowisku oraz w pracy, a także okoliczności popełnienia czynu (w szczególności powód - cierpienie i załamanie emocjonalne spowodowane rozstaniem z ukochaną osobą, a zatem motyw wynikający z trudnych kryzysowych przeżyć wewnętrznych, a nie negatywnych pobudek) wskazują, że należało uznać, iż istnieje możliwość zastosowania art. 42 § 3 in fine k.p.k. i odstąpienia od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów i wymierzenie tego zakazu w wymiarze kilku lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Tytułem wstępu do niniejszych rozważań w pierwszej kolejności wskazać należy, iż orzeczona względem oskarżonego kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Podniesione zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary i środka karnego w rezultacie zmierzały</p>		

do zmiany orzeczonej kary i zmniejszenia zakresu środka karnego.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy czy jego obrońcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Na tym etapie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl regulacji zawartych w art. 53 kk Sąd wymierzając karę, winien baczyć, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględnić stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna realizować kara, jak również potrzeby wynikające z dyrektywy prewencji ogólnej. Nadto, Sąd wymierzając karę powinien zwrócić uwagę na właściwości i warunki osobiste sprawcy.

Przenosząc te uwagi o charakterze ogólnym na kanwę przedmiotowej sprawy, podkreślić należy, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu sankcję karną uwzględnił przywołane powyżej dyrektywy, bacząc jednocześnie na wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, a także właściwie zważył stopień winy sprawcy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Orzeczona wobec K. O. sankcja karna stanowi zważoną kompilację okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego. Jednocześnie kara ta jest odpowiednia do tego, by podziałać na niego powstrzymująco i uświadomić nie tylko jemu lecz także przyszłym potencjalnym sprawcom przestępstw, nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za prezentowanie tak wysoce nagannych zachowań. Orzeczona kara uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, czyniąc zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Podkreślenia wymaga, iż w wyniku przeprowadzonego po zdarzeniu badania stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu dało wynik 0,32 mg/l o godz. 21:43 i zasadniczo przekroczyło przyjęty próg, po przekroczeniu którego można przyjąć, iż sprawca znajduje się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony spożywał alkohol godzinę przed kierowaniem pojazdem, trudno zatem nie przyjąć, iż oskarżony będąc świadom swojego stanu podjął się jednak prowadzenia

samochodu. W toku postępowania nie udało się ustalić żadnego zdarzenia, które wymagało szybkiej interwencji i udziału oskarżonego, a co za tym idzie użycia przez niego samochodu. Oskarżony jako dorosła osoba z doświadczeniem życiowym, miał pełną świadomość negatywnych skutków spożywania alkoholu w nadmiernych ilościach i wynikających z tego faktu zagrożeń jakie może za sobą pociągać dla niego, jak i innych uczestników ruchu drogowego, prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wiedzę tę zlekceważył i mimo to podjął się prowadzenia pojazdu mając świadomość, że był już karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Podnoszone przez obrońcę okoliczności dotyczące stanu emocjonalnego oskarżonego miały marginalne znaczenie, jeżeli weźmie się pod uwagę, że rozstał się z partnerką dwa lata temu i jeżeli do tej pory nie pogodził się z sytuacją to już dawno powinien skorzystać z pomocy specjalistycznej, a nie szukać poprawy nastroju w alkoholu.

Należy wskazać, że sankcja karna w postaci kary łagodniejszej rodzajowo – w postaci grzywny, w ocenie Sądu Okręgowego, nie stanowiłaby należytej i sprawiedliwej represji karnej. Powyższa konkluzja jednak, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, jest wynikiem dokładnej analizy wszystkich okoliczności niniejszej sprawy, a zatem także tych, które miałyby pozytywnie wpłynąć na sytuację procesową oskarżonego. Oskarżony jako osoba wielokrotnie karana korzystał już z możliwości orzeczenia samoistnej kary grzywny, ale nadal narusza porządek prawny i popełnia kolejne przestępstwa. Należy podkreślić,

że w dniu 28 listopada 2021 roku zapadł wobec oskarżonego prawomocny wyrok w sprawie sygn. akt II K 599/21 Sądu Rejonowego w Łukowie za czyn z art. 244 kk, co nie powstrzymało oskarżonego od łamania porządku prawnego w ramach czynu z art. 178a § 4 kk już w dniu 20 lutego 2022 roku. Należy więc przyjąć, że kary wolnościowe nie wpłynęły w żaden sposób na zachowanie oskarżonego i nie wdrożyły go do przestrzegania porządku prawnego.

Uważna lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wskazuje wprost, iż Sąd Rejonowy rozważył okoliczności wskazane przez apelującego oraz wziął je pod uwagę przy wymiarze względem oskarżonego kary, jednakże wobec znacznego zawinienia sprawcy oraz wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, okazały się niewystarczające, by w niniejszej sprawie mógł zapaść wyrok proponowany we wniosku apelacyjnym, a orzeczona kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Puentując, stwierdzić zatem należy, iż nie sposób podzielić poglądu obrony, sprowadzającego się w zasadzie do twierdzenia, iż winno się premiować każdego sprawcę, który nie utrudniał toczącego się postępowania karnego i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony jest osobą karaną, sprawcą niepoprawnym, a orzekane wobec niego kary o charakterze wolnościowym nie odniosły oczekiwanego rezultatu. Należy wskazać, że sankcja karna w postaci kary warunkowo zawieszanej, w ocenie Sądu

Okręgowego, nie stanowiłaby należytej i sprawiedliwej represji karnej. Brak jest wobec oskarżonego szczególnie uzasadnionego wypadku przemawiającego za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, a wniesiona apelacja takich okoliczności nie wykazała.

W ocenie Sądu II instancji, orzeczona przez Sąd merytoryczny kara 4 miesięcy pozbawienia wolności uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz stworzy realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych. Przede wszystkim, kara powinna wdrożyć oskarżonego w przestrzeganie porządku prawnego i wyrobić w nim poczucie nieuchronności poniesienia konsekwencji za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości, jak również odstraszyć innych nietrzeźwych kierowców, którzy bezrefleksyjnie gotowi byłiby pójść w ślady oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie wszelkie powyższe uwagi dotyczące współmierności kary odnoszą się również do środków karnych tj. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W sytuacji procesowej oskarżonego, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 zł było obligatoryjne i Sąd merytoryczny nie mógł odstąpić od jego orzeczenia. Niewątpliwie sposób zachowania się oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego, brak poszanowania podstawowych zasad w ruchu drogowym,

<p>popelnienie kolejnego przestępstwa podobnego przemawiały za wyeliminowaniem oskarżonego jako kierowcy dożywotnio. Baczac na całość powyższych wywodów, konkludowac należy, iż orzeczona wzgledem oskarżonego kara oraz środki karne w żadnym razie nie cechują się nadmierną surowością, zaś kara pozbawienia wolności może zostac odbyta w ramach dozoru elektronicznego.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>wniosek obrońcy oskarżonego o wymierzenie oskarżonemu kary grzywny, ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata; orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na kilka lat, nie zaś dożywotnio.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzglednienie nie zaslugował wniosek apelacyjny.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięzłe o powodach uwzglednienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 21 października 2022 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 96/22.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionego przez obrońcę zarzutu i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od oskarżonego 120 zł opłaty i 20 zł wydatków postępowania odwoławczego, tj. ryczałt za doręczenia pism w sprawie, orzeczone na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.). Oskarżony jest młodym człowiekiem, nie ma nikogo na utrzymaniu i ma możliwości uregulowania orzeczonych należności finansowych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 21 października 2022r. sygn. akt II K 96/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana